

повѣдайте мѹ да си раздѣлиме неговы те ѿбжакн.

Да си раздѣли те неговы те ѿбжакн! рече баща мѹ: да загуби трудолюбивую запла̀та та на-трудо̀вѣ те си, за да се нахрани бездѣлнко! О! за̀е си помыслилъ това̀ сынко. Беспло̀дїе то на-дрво̀ то ти ѣ произишло̀ отъ нерадѣнїе то ти, и нѣмашъ правда да се о̀плакѹвашъ илї да мѣслишъ за̀що самъ ти ѿзъ о̀учинилъ о̀бїда. Дрво̀ то ти вѣше пло̀довїто, и въ до̀врѣ состо̀анїе, каквѣ то и негово̀ то: цвѣтѣше и тѣ не по̀малко отъ негово̀ то, и растѣше на ѿста та зема̀ла, то̀кмо не се глѣдаше съ ѿсто̀ то по̀печѣнїе.

ТѢБЛИЦА 61.

Продолженїе.

Павелъ си о̀чищаваше дрво̀ то отъ вреднїтеаны животїнки, а ти ги о̀стави да ѿзедатъ сїчкїатъ цвѣтъ на-твоѣ то. И по̀неже и ѿзъ не ѿскалъ да о̀ставимъ нишо, што̀ ѣ Бѣгъ предѣлъ на ржцѣ те ми, и за ко̀е то ѿмамъ да дадемъ о̀твѣтъ, да се ѿзгуби, ще да зѣмемъ това̀ дрво̀ отъ тебе, и не щѣмъ да го наричамъ веке съ ѿме то ти. — Трѣ̀вѹва да го дадемъ на врата ти, кой̀ то ще да се по̀печѣ да го приведѣ па̀ки въ пѣрво̀ то мѹ состо̀анїе: и отъ то̀ла часъ на тамъ, и тѣ, и пло̀дѣ мѹ са неговн. Ако о̀вѣчашъ иди въ разсѣдатъ ми, и ѿзверї си є̀днѣ дрѹга ѿблока, ко̀лѣ ти арѣса, и ако по̀лѣжншъ прилѣжанїе та ѿ напра̀вншъ като брата̀ та ти, ще да вѹдѣшъ про̀щѣнъ за со̀грѣшѣнїе то ти: ако ли ѿ о̀ставишъ па̀ки въ немарѣнїе, ще ти зѣмемъ и неѣ, и ще да ѿ дамъ на врата ти. — Отаматъ познѣ, за̀що о̀предѣленїе то ба̀щино мѹ вѣше правѣдно, и намѣренїе то мѹ до̀врѣ. Авїе, прѣ̀че, о̀тїде въ разсѣдатъ, и ѿзверѣ на̀й вѣсѣла та ѿблока. Павелъ мѹ по̀ма̀гаше со̀ совѣтатъ си, за̀што̀ мѹ ка̀зѹваше што̀ вѣше по̀требно, и каквѣ трѣ̀-